

บทนำ

ยามสาย ณ คฤหาสน์หลังงามแห่งหนึ่ง ชายหนุ่มสุดหล่อนามว่า คอรัเนลกำลังใช้เวลาปิดเทอมอันแสนสุขด้วยการนอนเอกเขนกอยู่บนโซฟา พลังกตรีเมตที่วิเปลี่ยนช่องไปเรื่อยเปื่อย แล้วก็มาหยุดที่รายการ 'ว้าว ไฮโซ!' เสียงแจ่มๆ ของพิธีกรสาวกำลังรายงานข่าว

(สวัสดิ์ค่าท่านผู้ชมรายการ 'ว้าว ไฮโซ!' วันนี้ดิฉันอยู่ที่งานเปิดตัว คลับหรูย่านใจกลางกรุงเทพฯ งานนี้มีไฮโซทั่วฟ้าเมืองไทยมาร่วมงานกัน คับคั่ง แหกพิเศษที่เป็นที่จับตามองก็คือมิคาอิล นิโคลอฟ อภิมหาเศรษฐี ชาวรัสเซียผู้ร่ำรวยติดอันดับสิบของโลก)

กล้องแพนไปที่ชายวัยกลางคนรูปร่างสูงใหญ่หน้าเกรงขาม พิธีกรสาว ปราดไปยื่นไม้คัตรงหน้าอภิมหาเศรษฐีชาวรัสเซียที่พูดภาษาไทยได้ เนื่องจากมีภรรยาเป็นคนไทย

(ท่านมาร่วมงานเปิดตัวคลับโดยเฉพาะหรือว่าแวะมาเที่ยวพักผ่อน ที่เมืองไทยคะ?)

(มาร่วมงานเปิดตัวนั้นเป็นเรื่องรอง ที่จริงฉันมาเยี่ยมลูกสาวของฉัน

นะ) มิคาลิตอบด้วยสำเนียงแปร่งๆ

(ไอ้ะ ท่านมีลูกสาวด้วยหรือคะ ดิฉันคิดว่าท่านมีลูกชายเพียงคนเดียวเสียอีก)

(เดี๋ยนี้เป็นลูกบุญธรรมของฉัน แต่ฉันรักยิ่งกว่าลูกชายของฉันเสียอีก)

มิคาลิหัวเราะพลางก้มมือเรียกลูกสาวบุญธรรมมายืนใกล้ๆ หญิงสาวสวยในชุดเดรสสีชมพูยิ้มนางๆ ให้กำลังใจ

เคิร์ล!

ริโมทหลุดจากมือคอร์เนลลงกระทบพื้นหินอ่อน ดวงตาสีสนิมของเขามองที่วีด้วยสายตานิ่วค้างไป

"ยัยเดี๋ย้ออกทีวีทำหน้าที่หน้าเหมือนคนท้องอืด ไม่ชอบออกงานสังคมอย่างเคยสินะ"

"เธอรู้จักคุณหนูไฮโซในข่าวด้วยหรือเซอริลีน"

คอร์เนลหันขวับไปถามหญิงสาวผมบลอนด์ลูกครึ่งไทย-อังกฤษผู้ซึ่งเป็นญาติของเขาที่นั่งพิมพ์โน้ตบุ๊กอยู่ที่โต๊ะด้านหลัง

"เดี๋ยนี้เป็นเพื่อนสนิทของฉัน เราเรียนคณะเดียวกันและอยู่คอนโดฯ ห้องติดกันด้วย"

"ทำไมไม่เห็นเคยพาเพื่อนของเธอมาเที่ยวที่บ้านบ้างเลย"

"ก็มันบ้านนาย ไม่ใช่บ้านฉัน ฉันชวนเดี๋ย้ไปเที่ยวบ้านฉันที่อังกฤษซัมเมอร์นี้ แต่เธอมีความหลังฝังใจกับการขึ้นเครื่องบินเลยไปด้วยไม่ได้ นายถามชอกช้ำแบบนั้นสนใจเพื่อนฉันหรือไง ขอบอกว่าอย่าคิดจับซะให้ยาก"

"ถ้าฉันสนใจใครก็ห้ามไม่ได้อยู่แล้ว โดยเฉพาะเธอ เซอริลีน เอ้อ ฉันได้ยินว่ามหาวิทยาลัยของเธอเปิดหลักสูตรพิเศษภาคบริหารธุรกิจสำหรับบุคคลภายนอกในช่วงซัมเมอร์หรือ"

"ใช่ หลักสูตรนี้สำหรับคนที่สนใจเรียนวิชาพื้นฐานบริหารธุรกิจเป็นคอร์สสั้นๆ ทำไม่อยู่ๆ ถึงถามขึ้นมา นายไม่เคยสนใจจะเรียนด้านบริหารเลยนี่ แม้แต่คุณลุงยังบังคับให้นายเรียนไม่ได้เลย"

"ใจคนเปลี่ยนแปลงกันได้ ตอนนี้ฉันเกิดสนใจอยากจะลงเรียนบริหาร

ขึ้นมา"

"นายมีแผนการอะไรแอบแฝงหรือเปล่า อย่างเช่นว่าอยากไปใกล้ชิดกับเพื่อนฉัน"

"อย่ามาจับผิดกันนะ ช่วงซัมเมอร์ที่เธอไม่อยู่ คอนโดฯ ก็ว่างใช่ปะ ฉันฉันขอไปอยู่ละกัน ชี้เกียจขับรถไปกลับ มันไกล"

"ชัดๆ เลยว่านายมีแผนการร้ายอยู่ในใจ บอกฉันมาเดี๋ยวนี้เลย นะคอร์เนล =_="

"ไม่ใช่แผนการร้ายหรอก แต่เป็นแผนการรัก ☺"

เขาไม่ได้ลงคอร์สซัมเมอร์เพราะเกิดขยันขึ้นมา คอร์เนลไม่เคยขยันเรื่องเรียน แต่เรื่องแผนการเด็ดๆ ละก็เขาทุ่มสุดตัวเสมอ และคราวนี้เขาจะไม่ปล่อยให้เป้าหมายหลุดลอยไปอีกแล้ว

เขาจะก่อความหัวใจเธอให้ถึงที่สุด และเอาหัวใจของเธอมาเป็นของเขาให้จงได้!

นี่คือความหมายมั่นของคอร์เนล...ชายหนุ่มแสนเจ้าเล่ห์

1

เปิดฉากอลเวง

มหา'ลัยลูอิสเป็นมหา'ลัยเอกชนชื่อดังสุดหรูที่มีบรรยากาศคล้ายมหา'ลัยต่างประเทศ อาคารเรียนเป็นสถาปัตยกรรมสไตล์ยุโรป การเรียนการสอนมีทั้งหลักสูตรภาษาอังกฤษและหลักสูตรภาษาไทย ในบรรดานักศึกษาเป็นลูกครึ่งซะเกือบสี่สิบเปอร์เซ็นต์ ฐานะทางบ้านมีตั้งแต่ร่ำรวยถึงชั้นอภิมหาเศรษฐี ที่นี้ไม่มียูนิฟอร์มนักศึกษาสามารถแต่งไปรเวตได้ตามสบาย แต่ละคนจึงจัดเต็มแบรนด์เนมตั้งแต่หัวจรดเท้า

ที่แรกฉันกะจะเข้ามาหา'ลัยรัฐที่สอบได้ แต่พอบุญธรรมอยากให้ฉันได้เรียนมหา'ลัยเอกชนที่ดีที่สุดติดอันดับเอเชียแห่งนี้ พ่อกับแม่ของฉันประสบอุบัติเหตุเครื่องบินตกเมื่อห้าปีก่อน หลังจากนั้นมาคุณป้าพี่สาวของแม่ก็รับฉันไปเป็นลูกบุญธรรม คุณป้าแต่งงานกับนักธุรกิจชาวรัสเซียที่ทำทาง

โหดและหน้าตาดีมาก แต่คุณลุงมีคาอิลก็รักฉันเหมือนลูกสาวแท้ๆ ตอนที่พอกับแม่จากฉันไปในช่วงแรกๆ คุณลุงกับคุณป้าพยายามเกลี้ยกล่อมให้ฉันไปอยู่ที่รัสเซียด้วยกัน ทว่าใจฉันอยากอยู่ที่เมืองไทยมากกว่าจึงขออยู่ที่นี้ พอจบมัธยมปลายฉันก็ย้ายออกจากบ้านมาเช่าคอนโดฯ อยู่ใกล้กับมหาวิทยาลัยโดยการชักชวนของเชอร์ริลีนเพื่อนร่วมคณะบริหารที่กลายมาเป็นเพื่อนสนิทกันที่สุดในที่สุด เชอร์ริลีนเป็นเจ้าของคอนโดฯ นี้ หล่อนให้ฉันเช่าอยู่ห้องติดกันกับห้องของหล่อนซึ่งมีประตูเชื่อมถึงกัน โดยห้องนี้เดิมทีเป็นห้องพักของญาติเชอร์ริลีนจากอังกฤษที่นานๆ ครั้งจะบินมาเที่ยวเมืองไทย พอดีว่าห้องว่างอยู่เลยให้ฉันเช่า ปิดเทอมซัมเมอร์นี้ฉันไม่ได้ไปเยี่ยมคุณลุงกับคุณป้าที่รัสเซียเพราะยังฝังใจกับการขึ้นเครื่องบิน พวกท่านจึงมาเยี่ยมฉันที่เมืองไทยแทน คุณลุงกับคุณป้ามาอยู่สองอาทิตย์ พาฉันออกงานสังคมไปสลิปกว่างาน และพาฉันช้อปปิ้งไปเกือบครึ่งห้างเพียงแค่วันเดียวปากว่าจะซื้อรองเท้าสักหนึ่งคู่ ตอนนั้นพวกท่านกลับรัสเซียไปแล้ว ส่วนเชอร์ริลีนก็ไปเยี่ยมครอบครัวที่อังกฤษ ฉันเลยรู้สึกเหงาิดหน่อย ช่วงซัมเมอร์ฉันลงทะเบียนเรียนกับหน่วยกิตหนึ่งวิชา มีเรียนอาทิตย์ละคาบ ขณะที่ฉันกำลังเดินกลับจากทานข้าวเย็นที่โรงอาหารอยู่นั้นก็มีบางอย่างตกลงมาใส่หัวอย่างจัง

ตุ๊บ! ซ่า~

แก้วน้ำพลาสติกหล่นลงมาจากฟากฟ้าเทราดใส่หัวฉัน ครบกาแปะสีน้ำตาลเปื้อนเดรสสีครีมของฉันเป็นต่างดวง ก้อนน้ำแข็งบนผมส่งความเย็นเข้าไปถึงสมอง

"หลุดมือวะ"

เสียงคนดังมาจากชั้นบนของตึก ฉันแหงนหน้าขึ้นไปมอง เห็นผู้ชายสองคนยืนอยู่ที่ระเบียงชั้นสอง พันธลงเลยว่าคนใดคนหนึ่งเป็นคนโยนแก้วน้ำลงมา

"ใครเป็นคนโยนแก้วน้ำลงมา" ฉันทะโกนถามด้วยความโมโห

"ฉันเอง เผอิญว่ามันหลุดมือ"

นายฝรั่งหน้าโหดคมเข้มยิ้มดอกยอมรับพร้อมกับยกไหล่ ทว่าไร้คำ

ขอโทษใดๆ จากปากเขา

"ลงมาขอโทษฉันเดี๋ยวนี้"

"อะ? --?" ยังมาบั่นหน้าง ซิ

"ฉันบอกให้ลงมาขอโทษฉันเดี๋ยวนี้"

"ถ้าฉันไม่ลงไปเธอจะทำอะไรฉันอะ"

ผู้ชายคนนี้ช่างอวดดีเป็นที่สุด ทำผิดแต่ไม่คิดจะขอโทษ

"ฉันก็จะ..."

เออ ฉันจะทำอะไรกับผู้ชายตัวโตนั้นได้ เป็นเพศหญิงนี้มีแต่เสียเปรียบ ไม่มีกล้ามเนื้อใดๆ ไปอวดเบ่งข่มขู่ใครได้

"ฉันจะขึ้นไปเอาน้ำรดหัวนายบ้างยังงัยละ"

"งั้นหรือ หึๆ ไม่ต้องขึ้นมารอดก ฉันจะลงไปหาเธอเอง"

เฮอะ ต่อลมสามัญสำนึกเพ็งทำงานหรือไง สุดท้ายก็คิดว่าควรลงมาขอโทษฉัน

สามนาที่ต่อมานายหน้าโหดกับนายผมทองเพื่อนของเขาก็ลงมาถึงข้างล่าง นายหน้าโหดเดินเข้ามาใกล้ เขามองฉันด้วยดวงตาสีฟ้าเย็นชาดูข่มขวัญ ใบหน้าหล่อสไตล์ดิบเถื่อน หมอนี่สูงมากจนฉันต้องแหงนคอมองความสูงน่าจะราวๆ ร้อยแปดสิบห้าเซนติ์ เขาจ้องฉันอยู่นานสองนานโดยไม่มีท่าที่บ่งบอกถึงความรู้สึกผิดเลยสักนิด

"ฉันรอฟังอยู่นะ"

"รอฟังอะไร --?"

"คำขอโทษงัย"

"ฉันไม่ผิดจึงไม่จำเป็นต้องขอโทษ ใครใช้ให้เธอดวงซวยเอง ไหนล่ะน้ำที่จะเอามาราดหัวฉัน เชิญไปหาน้ำมาเลยสิ ถ้าไม่กลัวว่าฉันจะทำอะไรรุนแรงตอบได้เธอ"

หน้อย ตัวเองผิดแล้วยังมาทำร้ายแถมขู่ใส่อีก ปากแบบนี้หน้าโดนหลังมือพาดสักสองสามที แต่เผอิญว่าฉันไม่ใช่สาวนักบู๊เลือดสาด เกิดมาไม่เคยสู้รบตีมือกับใคร จริงดิ ฉันมีอาวุธอยู่กับตัวแล้วนี่ สั่งสอนนายหน้าโหดจอมอวดดีหน่อยเป็นไร ว่าแล้วก็ยกทรงเท้าสั้นเข็มกระที่ปลงบนเท้าของ

เขาเต็มแรง

"ไอ้ย ยัยบ้า!" เขาสบถพลาถยกเท้าเหยงๆ

"อู๊ย ไม่ได้ตั้งใจ พอดีว่ากะจะเหยียบแมลงวันแต่ดันพลาดเป้าไปหน่อย
ฉันไม่มีน้ำมาราดหัวนายเพื่อเอาคืนหรือกั งั้นเอาเป็นว่าหายกันเนอะ บ้าย
บาย ^_^"

ฉันยิ้มหวานแล้วหันหลังเตรียมโกยแปบ ทว่าหมอนั่นก็เอื้อมมือ
มากระชากคอเสื้อฉันไว้ก่อน กรืดดด

"จะหนีไปไหนยัยตัวแสบ"

"ปล่อยข้านน"

ฉันดิ้นสุดฤทธิ์ พอเขาปล่อยมือเลยส่งผลให้ฉันเสียหลักถลาล้มลงไป
ในท่าจับกบ ไอ้ย เจ็บ TOT

"นายทำอะไรผู้หญิงคนนี่!"

เสียงทุ้มดังขึ้นด้านหลัง ฉันหันขวับไป ชายหนุ่มร่างสูงสวมเสื้อเชิ้ต
สีฟ้ากับกางเกงยีน ใสแว่นกันแดดสีขา และสวมหมวกแก๊ปสีดำ ปีกหมวก
ติงลงต่ำดูลึกลับอย่างกับเป็นนักร่อนซูเปอร์สตาร์ เขาก้าวสวบๆ ตรงเข้ามา
ต่อยเสยคางนายหน้าโหดที่ยังไม่ทันได้ตั้งตัวจนล้มหงายหลังไปเลย จากนั้น
ก็หันมาช่วยพยุงฉันขึ้นมา

"เดินไหวมั๊ย"

ฉันพยักหน้า

"กล้าดียังไงมาต่อยฉัน ตายซะเถอะ!" นายหน้าโหดคำรามลั่น

"ตอนนี้ให้วิ่งก็ยังไม่ไหว เผลนเร็ว"

ฉันคว้ามือหนุ่มลึกลับพาวิ่งไปด้วยกัน นายหน้าโหดกวาดตามมาติดๆ
ฉันเลี้ยวเข้าที่มุมตึกและดึงหนุ่มลึกลับเข้าไปข้างในอาคารเรียน

"เจอตัวพอดีเลยมาร์คอฟ อาจารย์มีเรื่องจะคุยกับเธอ" อาจารย์
เจ้าบ้ำสุดเคร่งประจำคณะบริหารเรียกตัวนายหน้าโหดไว้พอดี โชคดีอะไร
เช่นนี้ ฉันรีบพาหนุ่มลึกลับเดินทะลุไปยังทางออกอีกด้านหนึ่งของอาคาร
เมื่อวางใจว่ารอดพ้นจากเงื้อมมือมารแล้วฉันก็หยุดพักเหนื่อยตรงได้ต้นไม้

"เราไม่รู้จักกันมาก่อนแต่นายก็ยื่นมือเข้ามาช่วยฉัน ขอขอบคุณนะ" ฉัน

พูดกับหนุ่มลึกลับที่เป็นวีรบุรุษของฉัน

"เธอจำฉันไม่ได้เหรอ"

"เราเคยรู้จักกันด้วยเหรอ"

"ได้ยินแล้วเจ็บปวดจัง ค่อยๆ นึกไปก็ได้ เพราะยังงៃเราคงได้เจอกันอีก"

เขายิ้มให้ฉันก่อนจะเดินจากไป แม้จะเห็นใบหน้าแค่เพียงบางส่วน แต่ก็สามารถเดาได้ว่าผู้ชายคนนั้นหน้าตาดีไม่เบา

กึกๆ

เสียงกึกๆ ดังขึ้นขณะที่ฉันกำลังอาบน้ำจัดคราบกาแฟเหนียวเหนอะหนะ ฉันปิดฝักบัวและฉวยผ้าขนหนูมาพันกาย เมื่อออกมาจากห้องน้ำกลับไม่ได้ยินเสียงกึกๆ ที่คล้ายกับมีคนมาหมุนลูกบิดประตูห้องแล้วนี่ หรือว่าฉันหลุดไปเองหนอ

กุกกัก!

ในตอนนั้นเองฉันก็ได้ยินเสียงกุกกักชัดเจน เสียงนั้นไม่ได้มาจากข้างนอกประตูห้อง แต่มาจากประตูเชื่อมห้องข้างๆ ซึ่งเป็นห้องของเซอร์วิลสัน แต่ตอนนี้หล่นไปอังกฤษ แล้วถ้ามันเป็นใครกันล่ะ

แกรีก~ แกรีก~

ลูกบิดประตูเชื่อมขยับ ฉันลืดอกจากทางฝั่งฉันไว้ อีกฝั่งไม่มีทางเปิดเข้ามาได้นอกจากจะพังเข้ามา ฉันฉวยร่มที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมากะใช้เป็นอาวุธเพื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน

คลิก!

ประตูแง้มเปิดออกพร้อมกับใจฉันที่หล่นไปอยู่ตามดุม สองมือเงื้อมขึ้นเตรียมฟาดผู้บุกรุกสุดชีวิต

"ย้าย!"

"เฮ้ย!!!"

ผู้บุกรุกจับยึดคันทรมไว้ได้แล้วแยงไปจากมือฉัน แรงกระชากทำให้ฉันเหวไปปะทะกับอกเขา เมื่อเงยหน้าขึ้นฉันก็จำแ้วกันแดดสีชา กับหมวกเก็บ

สีดำได้ในทันที

"นาย! O_O"

"เธอ! O_O"

เขาคือหนุ่มลึกลับที่เจอกันหน้าโรงอาหารนี่ โฉนกลายเป็นผู้บุกรุกไปได้

"บอกฉันว่านายเป็นใคร เราเคยรู้จักกันตอนไหน นายเข้าไปอยู่ในห้องนั้นได้อย่างไร แล้วเข้ามาในห้องฉันทำไม" ฉันยังคำถามรัวเป็นปืนกล

"ก่อนจะเคลียร์ทุกคำถาม ฉันว่าเธอไปใส่เสื้อผ้าก่อนดีมัย"

อ้ายยย เพิ่งรู้ว่าฉันมีแค่ผ้าขนหนูพันกาย >_<

"ขอเวลาสองนาที นายรออยู่ตรงนี้ ห้ามหนีไปไหนนะ แล้วหันกลับมาด้วย ห้ามมองฉันเด็ดขาดเลย"

"อ่าฮะ"

ฉันเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้าแล้วหยิบชุดออกมา เตรียมเอาไปเปลี่ยนในห้องน้ำ

"หมวกอาบน้ำลายคิตตี้น่ารักดีนะเดซี่"

"ฉันบอกว่าห้ามมองไง"

ฉันหันไปแหงนใส่ชายผู้พิทักษ์ในคราบผู้บุกรุก (ทูอินวัน) เขายิ้มทะเล้นอย่างน่าขัดใจ ขณะที่ฉันถอดหมวกคิตตี้โยนทิ้งแล้วสะบัดผมสยาย

"ผมสีน้ำตาลช็อกโกแลตเข้ากับดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของเธอดีนะ"

"นายสังเกตแม้กระทั่งสีของดวงตาฉัน โรคจิตหรือเปล่า ถ้าตาฉันสีฟ้าหรือสีเขียวที่เห็นได้เด่นชัดกว่าไปอย่าง"

"ฉันสับสนเธอมาเป็นร้อยเป็นพันครั้งแล้ว น่าน้อยใจซะมัดที่เธอจำฉันไม่ได้"

ผู้ชายเขาน้อยใจกันด้วยหรอ ฉันไม่ยกู้ --;

"ขอเวลาฉันแต่งตัวแป็บ แล้วเราค่อยมาคุยกันต่อ"

"ฉันชอบเธอ...เดซี่"

คำสารภาพจากปากเขาทำให้ฉันชะงักหยุดอยู่กับที่ ซ็อกแรกคือมีชายหนุ่มปริศนามาบอกชอบฉันกะทันหัน ซ็อกสองคือประโยคนี้ทำให้ฉัน

นี่ก็ถึงใครบางคนขึ้นมาได้ ฉันค่อยๆ เหลียวกลับไปมอง เขาถอดหมวกเก็บกับแว่นกันแดดออกเผยให้เห็นใบหน้าหล่อเหลาที่ทำให้หนุ่มลูกครึ่งบางคนซิดซ้ายไปเลย ดวงตาสีสนิมที่มองสบตาฉันเป็นดั่งวังน้ำวนที่ดึงดูดให้ฉันจมลงไป ไม่รู้ว่าฉันละเมอเพื่อพักไปเองหรือเปล่าว่ารู้สึกคุ้นหน้าผู้ชายคนนี้เหมือนเคยเจอที่ไหนมาก่อน

ราวกับมีพายุมาจุดขึ้นในสมองฉัน บัง! ในที่สุดฉันก็นึกออกแล้วว่าเขาเป็นใคร มีอันไร่เรียวแรงของฉันปล่อยเสื้อผ้าหล่นลงบนพื้น

ผ่านไปหลายปีรัศมีความหล่อของเขาเปล่งประกายมากขึ้นกว่าเดิม เป็นสิบเท่า โชคชะตาเล่นตลกอะไรกับฉันเนี่ย เขามาปรากฏตัวที่นี้ได้ยังไง แถมยังโผล่มาจากห้องข้างๆ อีกด้วย คำถามมากมายประเดประดังกันในหัวฉัน

ฉันรีบกำลงเก็บเสื้อผ้า วิ่งเข้าห้องน้ำแล้วปิดประตูด้วยใจที่เต้นระทึกโธ้ย ฉันอยากจะขงตัวเองอยู่ในนี้ชั่วกาลนาน ทำไมเขาต้องมาเจอฉันในสภาพเกือบไปด้วนะ >_<

ความทรงจำในวันวานหวนย้อนคืนมา...

-19 มิถุนายน วันเกิดของฉันเมื่อห้าปีก่อน-

ขณะนั้นฉันเรียนอยู่ชั้น ม.4 โรงเรียนสตรีมารีนาซึ่งเป็นโรงเรียนหญิงล้วน ตั้งอยู่ติดกับโรงเรียนฟลอเรนซ์ซึ่งเป็นโรงเรียนสห

'อย่าตามฉันมานะ กลับโรงเรียนของนายไปซะ'

ฉันกำลังวิ่งหนีผู้ชายโรงเรียนฟลอเรนซ์ที่ปิ่นรั้วกำแพงข้ามเข้ามาหมอนี่ตามตื้อฉันมาหลายเดือนแล้ว ขบไล่ไล่ส่งเท่าไรก็ไม่เป็นผล วันนี้ถึงกับลอบบุกโรงเรียนหญิงล้วน ซ่างกล้าันก!

'ฉันชอบเธอ...เดซี ได้โปรดรับรักฉันด้วย'

'แต่ฉันไม่ชอบนาย ไปไป'

เขาก็หน้าตาดีอยู่หรอกนะ ทำทางป้อปูล่าร์อยู่ไม่ใช่น้อยด้วย ทว่าฉันไม่สามารถแบ่งใจไปรักใคร่ได้้นอกจากการเรียน

'ฉันไม่ไปจนกว่าเธอจะรับของขวัญของฉัน'

'ฉันไม่เอาของขวัญอะไรทั้งนั้น'

พ่อก!

ฉันสะดุดก้อนกรวดลึ้ม บ้าจริง!

'เป็นอะไรหรือเปล่า' เขาตามมาทันในที่สุด ก่อนจะย่อตัวลงถามด้วย
น้ำเสียงห่วงใย

'ไม่ต้องมาอยู่น่า' ฉันกัดฟันลุกขึ้นเดินต่อ

'ฉันรู้ตัวว่าทำให้เธอรำคาญมาก...'

'ใช่'

'แค่รับของขวัญไว้ไม่ได้เหรอ'

'ไม่'

ฉันเดินหนีมายังสนามฟุตบอลที่คนทั้งโรงเรียนยื่นเข้าแถวเคารพ
ธงชาติ เขาก็ยังตามมาโดยไม่กลัวครูโรงเรียนฉันจะเห็นเข้า นักเรียนหญิง
ที่หันมาเห็นเริ่มส่งเสียงฮือฮา

'ฉันชอบเธอจริงๆ นะเดซี'

'ฉันจะพูดเป็นครั้งสุดท้าย...ฉันไม่ได้ชอบนาย!' ประโยคหลังดัง
ชัดเจนได้ยินกันทั่ว

'นี่เธอ เข้ามาในโรงเรียนนี้ได้ยังไง'

ครูผู้หญิงสอนวิชาพลศึกษาสองคนเข้าล็อกแขนเขาคนละข้างแล้วลากตัว
ออกไป ในมือเขาถือกล่องของขวัญกล่องเล็กห่อด้วยกระดาษสีเขียว ความ
เจ็บปวดในดวงตาสีสนิมของเขากระแทกใจฉัน

ผู้ชายที่ฉันหักอกต่อหน้าคนทั้งโรงเรียน ชื่อของเขาคือ...คอร์เนล

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

